

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-156/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Ljubomiru Mirković, kao sucu pojedincu, u građansko-pravnoj stvari tužitelja Ivana Kocijana, OIB 09730271668, Franje Cirakija 5, 34000 Požega, zastupan po opunomoćeniku Domagoju Jugoviću, odvjetniku u Novoj Gradišci, Trg kralja Tomislava 15, 35400 Nova Gradiška, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, zastupan po opunomoćenicima iz OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Lopašićeva 6, 10000 Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, vr. p. s. 244,01 EUR, nakon javne glavne rasprave zaključene 2. rujna 2026. u nazočnosti tužitelja, opunomoćenika tužitelja i opunomoćenika tuženika Kristijana Crnkovića, odvjetnika u OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., na temelju članka 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, 18. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba iz članka 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208337849, kreditna partija 7103486478, sklopljenog dana 29.01.2007. godine između tužitelja Ivana Kocijana, OIB 09730271668, Franje Cirakija 5, 34000 Požega, i tuženika Zagrebačke banke d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, u dijelu koji glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.”

Pa stoga taj dio tog članka ugovora ne proizvodi pravne učinke. Utvrđuje se ništetnom odredba iz članka 23. stavak 1. točka C) Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208337849, kreditna partija 7103486478, sklopljenog dana 29.01.2007. godine između tužitelja Ivana Kocijana, OIB 09730271668, Franje Cirakija 5, 34000 Požega i tuženika Zagrebačke banke d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, koja glasi:

„Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate.” Pa taj dio tog članka ugovora ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, da tužitelju Ivanu Kocijanu, OIB 09730271668, Franje Cirakija 5, 34000 Požega, isplati iznos od 208,76 EUR (dvjestoosameurasedamdesetšestcenti), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom

po stopi od 15% godišnje tekućom od 7. veljače 2007. do 31. prosinca 2007., zatim od 1. siječnja 2008. pa do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 % poena, zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 % poena, zatim od 1. siječnja 2023. do 27. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 % poena, te od 28. prosinca 2023. pa do isplate uvećanjem referentne stope za 3 % poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, na račun IBAN: HR 5923600001102140759, otvoren kod Zagrebačke banke d.d., a u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, da tužitelju Ivanu Kocijanu, OIB 09730271668, Franje Cirakija 5, 34000 Požega, isplati iznos od 35,25 EUR (tridesetpeteuradvadesetpetcenti) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 % poena tekućom od 15. svibnja 2013. pa do 31. srpnja 2015., zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 % poena, zatim od 1. siječnja 2023. do 27. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 % poena, te od 28. prosinca 2023. pa do isplate uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, (u daljnjem tekstu: zatezna kamata), na račun IBAN: HR 5923600001102140759, otvoren kod Zagrebačke banke d.d., a u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, da tužitelju Ivanu Kocijanu, OIB 09730271668, Franje Cirakija 5, 34000 Požega naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 280,39 EUR (dvjestoosamdeseteuratridesetdevetcenti) sa zateznom kamatom počev od 18. rujna 2026. pa do isplate, a u roku od 15 dana.

V. U preostalom dijelu, za iznos od 239,91 EUR (dvjestotridesetdeveteuradevedesetjedancent) sa zateznom kamatom počev od 18. rujna 2026. pa do isplate, zahtjev za isplatom troška parničnog postupka, odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj Ivan Kocijan, OIB 09730271668, Franje Cirakija 5, 34000 Požega u tužbi koju je podnio 7. svibnja 2026., istakao je kako je sa tuženikom Zagrebačka banke d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, (u daljnjem tekstu: tužitelj i tuženik), 29. siječnja 2007. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208337849, kreditna partija 7103486478. Predmetni Ugovor je solemniziran 31. siječnja 2007. pod brojem OU-59/07 kod Javnog bilježnika Nike Bagarića iz Požege. Tužitelj je navedeni kredit otplatio tuženiku. U članku 2. gore opisanog Ugovora o namjenskom kreditu broj: 3208337849, kreditna partija 7103486478, tuženik je, kao kreditor, ugradio odredbu o naplati svih naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, koja je naplaćena od tužitelja. Temeljem ove ugovorne odredbe tuženik je tužitelju obračunao i naplatio iznos od nekadašnjih 1.572,91 kn (sada: 208,76 EUR; 1,00 EUR = 7,53450 HRK) dana 6. veljače 2007. U članku 23. stavak 1. točka C) Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208337849, kreditna partija 7103486478, tuženik je, kao kreditor, ugradio odredbu o mogućnosti prijevremene otplate kredita uz plaćanje naknade sukladno općim uvjetima poslovanja tuženika u trenutku prijevremene otplate kredita. Iz ugovorne odredbe nije razvidno na koji način se naknada za prijevremenu otplatu kredita obračunava nego je očito primijenjena Odluka o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Temeljem ove ugovorne odredbe tuženik je od tužitelja dana 14. svibnja 2013. obračunao i naplatio naknadu u iznosu od tadašnjih 265,61 HRK (sada: 35,25 EUR; 1,00 EUR = 7,53450 HRK). Tužitelj s tuženikom nije pojedinačno pregovarao o odredbama iz članka 2. i iz članka 23. stavak 1. točka C) gore opisanog Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208337849, kreditna partija 7103486478, već je tužitelj prihvatio ponudu od strane tuženika, a koji Ugovor je bio unaprijed formulirani standardni ugovor (obrazac) sastavljen od strane tuženika. Tužitelj nije imao bilo kakav utjecaj na sadržaj ugovora o kreditu niti je mogao pregovarati o visini (postotku) naknade za obradu kredita ili visini naknade za prijevremeno zatvaranje kredita. Također, u odnosu na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u samom Ugovoru nema naznake njezine visine odnosno ista nije određena ili određiva. Članak 23. stavak 1. točka C) Ugovora o kreditu kojim je ugovorena mogućnost prijevremene otplate kredita samo uz uvjete koje odredi tuženik je ništetna, jer je ujedno suprotna i kogentnoj odredbi članka 1024. st. 4. i članka 5. Zakona o obveznim odnosima (NN br. 35/05, i dalje). Navedenom odredbom Zakona o obveznim odnosima propisano je da banka kod prijevremene otplate kredita nema pravo uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti odnosno nema pravo na izgublenu dobit. Nesporno da je ovakvom ugovornom odredbom, a onda i samom praksom tuženika znatno otežano ispunjenje ugovora prije roka, a koje je pravo tužitelja na prijevremeno zatvaranje kredita zakonsko pravo, što znači da je tuženik u konkretnom slučaju nepošten stjecatelj budući da nije pretrpio nikakvu štetu. Članak 81. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/2003, 46/2007; na snazi u vrijeme sklapanja ugovora) regulira nepoštene ugovorne odredbe na način da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Isto propisuje i odredba čl. 296 st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, i dalje). Prema odredbi članka 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača nepoštena ugovorna odredba je ništetna. Posljedice ništetnosti propisane su odredbom članka 323. Zakona o obveznim

odnosima. Tužitelj se tuženiku obratio svojim zahtjevom od 13. studenog 2025. za dostavu dokumentacije o visini naplate naknada te je predložio i očitovanje tuženika o mogućnosti rješavanja spora mirnim putem odnosno sklapanjem izvansudske nagodbe. Tuženik je u svojem očitovanju od 26. studenog 2025. dostavio podatke o visini i datumima (6. veljače 2007. i 14. svibnja 2013.) naplaćenih naknada, ali se nije očitovao o mogućnosti rješavanja spora mirnim putem pa tužitelj podnoseći tužbu predlaže sudu da prihvati tužbeni zahtjev da su ništetne odredbe iz članka 2. i članka 23. stavak 1. točka C Ugovora o namjenskom kreditu broj: 3208337849, kreditna partija 7103486478, od 29. siječnja 2007. u dijelu gdje je utvrđeno da on – tužitelj kao korisnik kredita ima obvezu platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora i u dijelu gdje je utvrđeno da on – tužitelj kao korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora odnosno Općim uvjetima poslovanja kreditora važećim u trenutku prijevermene otplate i da dijelovi tih odredbi Ugovora ne proizvode pravne učinke. Tužitelj je ocijenio da je tuženik njemu neosnovano zaračunao troškove obrade kredita u iznosu od 208,76 EUR na dan 6. veljače 2007. i 35,25 EUR na dan 14. svibnja 2013., novčani iznos po osnovi prijevermene otplate kredita i kondemnatornim tužbenim zahtjevom tužitelj potražuje ove novčane iznose od tuženika zajedno sa zateznom kamatom počev od prvog slijedećeg dana nakon što su navedeni novčani iznosi isplaćeni pa sve do isplate, zajedno s troškom parničnog postupka, a na koji je zahtijevao zateznu kamatu od dana donošenja presude pa sve do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik prije svega ističe da u cijelosti spori osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja i to s više osnova. Naime, u samom uvodu tuženik prigovara i vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi. Naime, tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.571,24 EUR dok tužbenim zahtjevima potražuje isplatu iznosa od 596,29 EUR s osnove navodno naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva (dalje u tekstu; ulazna naknada). Tuženik smatra kako je u konkretnom predmetu potrebno odrediti vrijednost predmeta spora prema postavljenom glavnom zahtjevu za isplatu iznosa s osnove navodno naplaćene ulazne naknade u utuženom iznosu od 208,76 EUR te izlazne naknade u utuženom iznosu od 35,25 EUR. Slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema utuženom iznosu od gore navedenih 244,01 EUR. Shvaćanje da se u slučaju postavljanja deklaratornog i kondemnatornog tužbenih zahtjeva treba cijeliti isključivo gledati kao mjerodavna za određivanje vrijednosti predmeta spora visina kondemnatornog zahtjeva, zauzeo je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008. godine, kako slijedi: „Deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu koja treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se tada samo prema vrijednosti zahtjeva na činidbu“ Tuženik ovdje upućuje i na odluku Županijskog suda u Varaždinu posl. br. GŽ-286/2024-2 od dana 15. svibnja 2024., „Ovakav stav prvostupanjskog suda nije pravilan. Naime, deklaratorni zahtjev koji je u ovom predmetu istaknut uz zahtjev za činidbu služi za ocjenu osnovanosti zahtjeva za činidbu i ne uzima se u vrijednost prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se samo prema vrijednosti zahtjeva za činidbu,

koja u ovome predmetu iznosi 240,35 EUR/1.810,95 HRK (upućuje se na pravni stav iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1625/01-2 od 6. veljače 2002., te Rev-1264/07-2 od 29. listopada 2008.). Stoga je zbog pogrešne primjene odredbe iz članka 37. ZPP-a, na temelju odredbe iz članka 373. u vezi sa odredbom iz članka 380. ZPP-a valjalo pobijano rješenje usvajanjem žalbe tuženika preinačiti te utvrditi vrijednost predmeta spora u iznosu od 240,35 EUR / 1.810,95 HRK." Također, isto potvrđuje i odluka Županijskog suda Zagrebu posl. br. GŽ-4623/2023-2 od dana 16. travnja 2024. "Međutim, opravdano tuženik tvrdi da je po prvostupanjskom sudu na ročištu održanom 10. srpnja 2023., a nakon što je prigovorio, utvrđena vrijednost predmeta spora sa iznosom od 1.347,14 EUR, koju je tužitelj naznačio u tužbi. To iz razloga, što je deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti točke 20. F članka 20. Ugovora o kreditu poslužio samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu 19,91 EUR / 150,00 HRK, i ne uzima se obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora mjerodavne za odluku o naknadi troškova na ime zastupanja po punomoćniku odvjetniku, već se vrijednost predmeta spora u tom slučaju određuje samo prema novčanom potraživanju iz zahtjeva za isplatu (Rev-374/2013-3 od 6. prosinca 2017., Rev-x 155/2010-2 od 30. lipnja 2010. Rev-214/2002-2 od 11. ožujka 2003. i druge), a što je u konkretnom slučaju iznos od 19,91 eura / 150,00 HRK."

2.1. Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka. 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema utuženom iznosu od gore navedenih 244,01 EUR. Podredno i opreza radi, budući da je na to pozvan ovosudnim pozivom od dana 18. svibnja 2026., tuženik u nastavku daje sljedeći odgovor na tužbu tužitelja od 06. svibnja 2026.godine. Tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnim odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu broj: 3208337849, kreditna partija 7103486478 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 29. siječnja 2007. te s prethodno navedene osnove zahtijeva isplatu iznosa od 208,76 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 7. veljače 2007. pa do isplate, te utvrđenje ništetnim odredbe čl. 23. st. 1. istog Ugovora, te s te osnove zahtijeva isplatu iznosa od 35,25 EUR zajedno sa zateznim kamatama od 15. svibnja 2013. pa do isplate. Odredbom čl. 2.. Ugovora o kreditu propisano je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, dok čl. 23. st. 1. propisuje da Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedene ugovorne odredbe imale smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga.

2.2. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 19/2022, dalje: ZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/2005, 41/2008, 125/2011,

78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača. Tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva da se utvrdi ništetnom i bez pravnog učinka odredba čl. 2. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tužitelj nadalje s prethodno navedene osnove zahtijeva isplatu iznosa od 208,76 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 7. veljače 2007. pa do isplate. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 55. st. 2. ZZP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati 4 informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Također, tuženik je upoznao i stavio tužitelju na raspolaganje Odluku o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirali da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik u prilogu dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita

ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvrat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za prijevremenu otplatu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?" Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive

da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su, ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. Zbog činjenice da je tužitelji bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski suda u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "Iskoristite još povoljnije uvjete Erste kredita - ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojem je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj račun u banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“

2.3. S obzirom na sve navedeno, očito je da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom obrade kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: "Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje 7 na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?" Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja,

ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Kao što je i ranije navedeno, uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito: odnos naplaćene naknade i odobrenog iznosa kredita, nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa, sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, jasno proizlazi zaključak da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu. Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

2.4. Tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnim odredbe Ugovora o kreditu u kojem je određeno kako je za prijevremenu otplatu kredita, korisnik kredita dužan platiti naknadu u iznosu određenom aktom kreditora. Tužitelj nadalje s prethodno navedene osnove zahtijeva isplatu od 35,25 EUR, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja pa do isplate. iznosa Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorne odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita imale smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za prijevremenu otplatu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 55. st. 2. ZZP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što

se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za prijevremeni povrat kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvrat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za prijevremenu otplatu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?" Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su, ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. U kontekstu navedenog, ukazuje se i na odluku Visokog trgovačkog suda RH od dana 9. lipnja 2020., broj PŽ-5327/2018, koji je upravo odlučujući o ništetnosti odredbe koja se ticala naknade za prijevremeni povrat kredita, istaknuo: da je naknada za prijevremeni povrat kredita bila određena upućivanjem na tuženikov akte koju tu naknadu jasno određuju, pa da nije osnovan prigovor tužitelja da ta naknada nije bila određena odnosno određiva; da predmetna naknada nije mijenjana od strane tuženika u cijelom razdoblju otplate kredita; da se radi o naknadi s kojom je tužitelj bio upoznat u vrijeme sklapanja ugovora te da

tužitelj nije bio u neravnopravnom položaju; da naknada nije ugovorena kao obveza plaćanja (dijela) kamata u slučaju prijevremene otplate kredita; i da je ta naknada jedna od naknada, koju tuženik obračunava u svom redovnom poslovanju i predstavlja cijenu usluge banke, koja usluga je navedena u Katalogu tuženikovih proizvoda i koju uslugu naplaćuju i druge banke. Tuženik ukazuje i na odluku Županijskog suda u Bjelovaru, poslovni broj GŽ-86/2018 od 28. ožujka 2019. kojom je prihvaćena žalba tuženika i preinačena prvostupanjska odluka u dijelu kojem je prvostupanjski sud utvrdio da je ništetna odredba ugovora o kreditu u dijelu koji se tiče plaćanja naknade za prijevremenu otplatu kredita. Naime, sud je stajališta da je korisnik kredita jasno ugovorio s kreditorom, tuženikom, mogućnost prijevremene otplate kredita te da je tu mogućnost i iskoristio uz uvjete koji su se mogli odrediti (postotak naknade jasno je određen aktom/odlukom banke kao tuženika). Isto tako, drugostupanjski sud ne nalazi da bi se odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita mogla podvesti pod neku od nepoštenih odredbi ugovora iz čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača već da se radi o odustatnini u smislu odredbe čl. 306. ZOO-a koju nije zabranjeno ugovoriti jer je prijevremenom otplatom kredita tužitelj u određenom vremenskom periodu, a prije isteka vremena na koji je kredit odobren odustao od ugovorenog slijedom čega je u obvezi platiti ugovorenu odustatninu. S obzirom na sve navedeno, očito je da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom prijevremene otplate kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita. Tuženik također ističe kako su neosnovani navodi tužitelja kako je Zakonom o obveznim odnosima jasno definirano što je banka ovlaštena naplatiti temeljem ugovora o kreditu od korisnika kredita iz razloga što se predmetnom odredbom Zakona o obveznim odnosima isključivo daje definicija ugovora o kreditu, odnosno, istim se definiraju bitni sastojci takvog ugovora, a dok stranke temeljem takve odredbe, a upravo zbog njezine dispozitivnosti, nisu prekludirane u ugovaranju drugih okolnosti, kao što je to odredba o izlaznoj naknadi. Isto tako, odredbom čl. 1024. st. 4. ZOO-a, određeno je da banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka, što nikako ne isključuje mogućnost banke naplatiti izlaznu naknadu u slučaju prijevremenog povrata kredita, jer plaćanje izlazne naknade ne predstavlja uračunavanje kamata za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je tužitelj po ugovoru trebao vratiti. Uzimajući dakle u obzir sve relevantne činjenične elemente ovoga pojedinačnog postupka jasno je kako je riječ o tome da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti odnosno izvesti iz cjelokupnog ugovora te kako tužitelju predmetna ugovorna odredba nije mogla ostati nejasna ili nerazumljiva. Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o izlaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZPP-a. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: "Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?" Zaključak

Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Kao što je i ranije navedeno, uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito: odnos naplaćene naknade i prijevremeno vraćenog iznosa kredita, nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa, sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu i prijevremene otplate kredita, jasno proizlazi zaključak da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu. Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

2.5. U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena 2007. i 2013. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi citirana odredba bila nepoštena, na zahtjev tužitelja ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 16. veljače 2007. i 14. svibnja 2013., od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 15, odnosno 10 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 7. veljače 2007. i 15. svibnja 2013., tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 5. ožujka 2004., Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015.: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl. 214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Odluka Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja

u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

3. Očitujući se na tuženikov odgovor na tužbu, tužitelj je u podnesku od 15. srpnja 2026. istakao da, što se tiče naznačenog vr.p.s., tužitelj je u tužbi pozvao Naslovni sud, po službenoj dužnosti, odrediti vrijednost predmeta spora u ovoj pravnoj stvari. Naime, sudska praksa s kojom raspolaže tuženik je starijeg datuma nego ona na koju se poziva tužitelj te je stoga nužno da Naslovni sud odredi vr.p.s. u ovoj pravnoj stvari. Sudska praksa na koju se poziva tužitelj jasno i nedvosmisleno određuje vr.p.s. onako kako to čini i tužitelj. Tuženikovo pozivanja na čl. 10. Zakona o parničnom postupku je u potpunosti promašeno iz razloga jer je tužitelj prije podnošenja tužbe pozvao tuženika da mu plati ono što je predmet postupka u ovom sporu, ali tuženik se na navedeno ogлуšio i time primorao tužitelja na podnošenje tužbe sudu. U pogledu prigovora tuženika da tužitelj nije dokazao da je potrošač ističe se da navedena činjenica proizlazi iz samog ugovora o kreditu jer tamo tužitelj nije naveden niti kao obrtnik niti kao direktor trgovačkog društva i sl. Međutim, navedeno će se dokazivati i saslušanjem samog tužitelja. U odnosu na navode tuženika da je ugovorna odredba o naplati naknade za obradu kredita tzv. ulazna naknada točno određena Ugovorom o kreditu te da su uvjeti plaćanja te naknade potpuno jasni, razumljivi i lako uočljivi, ističe se sljedeće. Navedena odredba je samo gramatički razumljiva, međutim, to samim time ne znači da je poštena. Naime, tužitelju kao korisniku kredita nisu bili prezentirani troškovi koje tuženik ima u vezi obrade kreditnog zahtjeva, niti zašto je iznos ulazne naknade u korelaciji s iznosom kredita koji se traži, a niti je bilo jasno po kojem tečaju će se ta naknada obračunavati. Osim toga, sama činjenica da je trošak ulazne naknade određen u postotku od odobrenog iznosa kredita, znači da korisnici kojima je odobren viši iznos kredita plaćaju veći iznos ulazne naknade, a što ukazuje na to da se tom naknadom ne pokrivaju stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi i odobravanju kreditnog zahtjeva. Zbog svega navedenog tužitelj zaključuje da su troškovi koji su na opisani način prebačeni na korisnika kredita, ugovaranjem ulazne naknade, nerazmjerni njihovoj stvarnoj visini. Pored toga, tužitelj ističe da prema odredbi čl. 1021. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, ... i dalje), koja uređuje Ugovor o kreditu, tuženik kao banka nema pravo na naplatu ulazne (niti izlazne op.a.) naknade od korisnika kredita, slijedom čega proizlazi da su navedene odredbe ništetne uslijed protivnosti prisilnoj normi. Tužitelj ukazuje na stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske, zauzeto na sastanku predsjednika građanskih odjela županijskih sudova i građanskog odjela Vrhovnog suda RH broj Su IV-308/2020 od dana 05. studenog 2020. godine prema kojem da ugovorna odredba kojom je ugovoreno pravo banke na naknadu iz odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom ako se o istoj nije pojedinačno pregovaralo. Da bi se utvrdila opravdanost ove naknade, sud je u obvezi prilikom ocjene jesu li sporne odredbe poštene, uzeti u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi u vrijeme kad je sklopljen, ostale okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te razmotriti pitanje bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takve ugovorne odredbe da se o njima pojedinačno pregovaralo. Kada se uzme u obzir činjenica da sporne odredbe ne sadrže nikakve

podatke o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se odnose, niti ima dokaza da bi tužitelju bilo dano usmeno obrazloženje o postojanju opravdanosti naplate tih usluga / troškova, to nema mjesta zaključku da bi tuženik mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima. U odnosu pak na ispitivanje postojanja znatnije neravnoteže valja istaći da nije moguće niti utvrditi na što se konkretno ta naknada odnosi, a da bi se moglo eventualno kvantitativno ekonomski ocijeniti i usporediti ukupan iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi i troškova koji terete potrošača odnosno tužitelja. Osim toga, značajna neravnoteža može proizlaziti i iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je stavljen potrošač u smislu nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. S obzirom da sporne odredbe ne sadrže konkretan opis troškova ili usluga koji se naplaćuju kroz naknadu za trošak zaključenja ugovora, a ti troškovi ili usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu sami po sebi razumljivi, da nisu moguće niti razmjerni u odnosu na visinu u kojoj bi stvarno nastali, da tuženik u odgovoru na tužbu niti ne predlaže izvođenje ikakvih dokaza u tom pravcu niti iz dostavlja u spis, tuženik, ničim ne dokazuje visinu i opravdanost tih troškova. Teret dokaza navedenog je na tuženiku. Kako se ne radi o samorazumljivim troškovima i na tužitelja je spornom odredbom prenesena obveza plaćanja troškova za koje nema dokaza da bi odgovarali stvarno pruženim uslugama ili troškovima, ta je okolnost utjecale na pravni položaj tužitelja i stvorila značajnu neravnotežu na njegovu štetu, što je u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere jer tuženik nije dokazao da sporna naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Kako se radi o ugovoru kojeg je prethodno pripremio tuženik odnosno tipskom ugovoru te da tužitelju nije niti omogućeno da o ovim odredbama ugovora pregovara to je prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača – tužitelja, što upućuje na daljnji zaključak da su te odredbe nepoštene odnosno ništetne u smislu čl. 96. i čl. 102. ZZP/07, čl. 3-4., čl. 269., čl. 272. i čl. 323. ZOO-a te Direktive. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odgovoru na tužbu tuženik niti ne osporava činjenicu da se o ovoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 81. st. 2. ZZP-a/03). Dalje, ugovorom o kreditu banka se obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno (čl. 1021. ZOO-a). Dakle, predmet ugovora o kreditu jest pozajmljivanje određenog iznosa novca s obvezom njegova povrata, nakon određenog vremena, a korisnik kredita za to korištenje tuđeg novca plaća cijenu u vidu ugovorenih kamata, za vrijeme dok pozajmljeni iznos u potpunosti ne vrati. Što se tiče tzv. izlazne naknade, tj. naknade za prijevremenu otplatu kredita napominje se da iz formulacije te ugovorne odredbe proizlazi da nije određena odnosno da se radi o odredbi koja je dala ovlaštenje tuženiku da sam, bez sudjelovanja tužitelja, odluči o visini te naknade, pa kako iz rezultata cjelokupnog postupka proizlazi da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, to je u svakom slučaju utjecala na pravni položaj tužitelja i stvorila značajnu neravnotežu na njegovu štetu. Nadalje, navedena je odredba

suprotna čl.1024. st. 4. ZOO-a jer se njome, u biti, nadoknađuje dio kamate - zarade koju je tuženik prema ugovoru trebao ostvariti do kraja njegovog trajanja i stoga je ta odredba ništetna u smislu čl. 322. i čl. 6. ZOO-a, posebice u situaciji kada nema nikakvog dokaza da bi tuženik prijevremenom otplatom kredita pretrpio kakvu štetu. Isto tako niti odredba o mogućnosti prijevremene otplate iz Ugovora o kreditu kojim se izvršenje prijevremene otplate kredita vezuje za odobrenje i jednostrano određene uvjete kreditora, ne može biti i nije niti predmet niti cijena Ugovora o kreditu. Stoga je uopće bespredmetno utvrđivati jesu li te odredbe bile jasne, lako razumljive i lako uočljive, u smislu odredbe čl. 84. ZZP-a/03, budući da je taj test potrebno provesti samo kada se radi o odredbi koja predstavlja predmet i/ili cijenu ugovora, u kojem slučaju, kada se radi o odredbi koja čini predmet i/ili cijenu ugovora, a koja je jasna, razumljiva i uočljiva, ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenje te odredbe. Ugovorna odredba, u dijelu u kojem se izvršenje prijevremene otplate kredita vezuje za odobrenje i jednostrano određene uvjete kreditora, valja istaknuti da iz samog ugovora nije jasno o kojim se to uvjetima kreditora radi. Iako je tom istom odredbom ugovoreno da se na sve ono što nije izričito navedeno u ugovoru primjenjuju opći akti kreditora, osnovni je preduvjet primjene tih općih akata, koji u smislu odredbe čl. 295. ZOO-a predstavljaju opće uvjete ugovora, taj da su isti poznati suugovaratelju njihova sastavljača (čl. 295. st. 5. ZOO-a). Tuženik nikada nije tužitelju predočio svoje interne akte, Tarife itd. iz kojih bi se mogli vidjeti parametri za obračun naknade kod prijevremene otplate kredita, niti mu ukazao gdje bi iste mogao pronaći, ako je eventualno poslovna politika tuženika bila da se isti osobno ne uručuju, već da se javno objavljuju na određenom mjestu. U zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO-a). Postupanje sukladno načelu savjesnosti i poštenja podrazumijeva da su sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno, uz uvažavanje interesa obiju strana, vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Ugovaranjem spornih odredbi Ugovora o kreditu, protivno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovana je značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita kao potrošača. Stoga su navedene odredbe nepoštene, a time i ništetna (čl. 81. st. 1. i čl. 87. ZZP-a/03). Tuženik je taj koji je inzistirao na ugovaranju predmetnih naknada, narušavajući pri tom ravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana, što znači da je bio nepošten pa mora ujedno platiti i zatezne kamate od dana stjecanja navedenih naknada (čl. 1115. ZOO-a). O svemu gore navedenom govori i odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024. Vezano za prigovor zastare kojeg ističe tuženik ukazuje se da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, na sjednicama Građanskog odjela broj održanim 30. siječnja 2020. godine i 31. siječnja 2022. godine zauzeo pravna shvaćanja pod brojevima Su-IV-47/2020-2 i Su-IV-33/2022-2. Tako je za pravne situacije restitucijskog zahtjeva kod nišetnog ugovora VS RH zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora. Dakle, u ovom predmetu zastara restitucijskog zahtjeva će početi teći tek pravomoćnošću presude koja će se donijeti u ovom predmetu i kojom će se odlučiti o nišetnosti predmetne ugovorne odredbe, a ovakav stav su zauzeli brojni sudovi u identičnim predmetima. Tuženikov prigovor nije osnovan i predlaže se Naslovnom sudu odbiti ga. Slijedom navedenog predlaže se udovoljiti tužbenom zahtjevu tužitelja u cijelosti te naložiti tuženiku da plati tužitelju troškove ovog postupka.

3.1. Podneskom o 21. srpnja 2026. tuženik se očitovao na dosadašnji tijek postupka kao i na podnesak tužitelja od dana 15. srpnja 2026. tako da je prvenstveno istakao da ostaje kod odgovora na tužbu, svih prigovora, dokaznih prijedloga i dosadašnjih navoda posebice kod prigovora suviše visoke naznačene visine vrijednosti predmeta spora. Prvenstveno tuženik ustraje u istaknutom prigovoru suviše visoko naznačenog VPS dodatno se očitujući kako je u konkretnom slučaju potrebno odrediti vrijednost predmeta spora isključivo u visini kondemnatornog tužbenog zahtjeva, odnosno u visini od 244,01 EUR. Shvaćanje da se u slučaju postavljanja deklaratornog i kondemnatornog tužbenih zahtjeva treba cijeniti isključivo kao mjerodavna za određivanje vrijednosti predmeta spora visina kondemnatornog zahtjeva, zauzeo je Vrhovno sud Republike Hrvatske u odluci Rev x 479/2010-2, kako slijedi: „S obzirom da zahtjev na utvrđenje treba promatrati kao deklaratorni preambul zahtjevu na isplatu taj se zahtjev ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora određuje samo prema vrijednosti zahtjeva na isplatu. Jednako shvaćanje zauzeo je ujedno i Vrhovno sud Republike Hrvatske u odluci Revr 475/08 2 od 27. listopada 2008. godine, kako slijedi: „Deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu koja treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se tada samo prema vrijednosti zahtjeva na činidbu“ Nadalje VSRH u odluci Rev 939/2007-2 zauzima jednako shvaćanje utvrđujući sljedeće: „Stoga sukladno zaključivanju niže stupanjskih sudova navedeni deklaratorni zahtjev koji treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora mjerodavna za ocjenu pitanja dopuštenosti revizije računa prema vrijednosti kondemnatornih novčanih zahtjeva.“ Slijedom iznesenog očigledno je kako se u sudskoj praksi ustalilo mišljenje da u slučaju kada u tužbi tužitelj ističe deklaratorni i kondemnatorni zahtjev, a ukoliko se jedan i drugi odnose na istu pravnu i činjeničnu osnovu da tada se za određivanje vrijednosti predmeta spora uzima u obzir visina činidbe odnosno kondemnatornog tužbenog zahtjeva. Takav stav potvrdio je i VSRH u odluci Revr 394/2005-2 od 11.10.2005.godine, citirano: „U slučaju kao što je konkretan, kada je deklaratorni tužbeni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu, vrijednost predmeta spora određuje se samo prema vrijednosti predmeta spora za činidbu. Ovo stoga, što je deklaratorni tužbeni zahtjev istaknut uz zahtjev na činidbu samo da bi poslužio za ocjenu opravdanosti tužbenog zahtjeva za činjenje.“ Jednako tako Županijski sud u Splitu, GŽ-762/2025-2, od dana 25. srpnja 2025., ističe: „Prvostupanjski sud, pravilnom primjenom odredbe članka 40. stavka 3. ZPP, na pripremnom ročištu od 4. veljače 2025. provjerio točnost naznačene vrijednosti predmeta spora, te rješenjem protiv kojeg nije dopuštena posebna žalba kao vrijednost predmeta spora utvrdio iznos od 157,03 EUR, koji iznos je nesporno tužitelj platio tuženiku temeljem ništetne ugovorne odredbe.“ Vrhovni sud Republike Hrvatske je u više odluka jasno zauzeo shvaćanje da se deklaratorni zahtjev koji je istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu i treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činjenje i ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Na isti način izjasnio se i Županijski sud u Puli-Pola, u odluci poslovni broj GŽ-1011/2025-2, od dana 22. srpnja 2025., citirano: „Naime, u situaciji kao što je predmetna, kada je predmet spora zahtjev tužitelja za isplatom, a koji zahtjev ovisi o prethodnom rješenju pitanja ništetnosti dijela ugovornih odredbi ugovora o kreditu i to onih koje se odnosi na tzv. ulaznu naknadu, u kojem je pravcu tužitelj postavio deklaratorni tužbeni zahtjev, takvi zahtjevi ne

mogu se smatrati kao dva različita zahtjeva u smislu članka 37. stavka 1. ZPP, već se radi o situaciji iz članka 187. stavka 3. ZPP. U tom slučaju, deklaratorni zahtjev uz tužbeni zahtjev za isplatu služi samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva za isplatu i ne može se uzeti u obzir pri utvrđenju vrijednosti predmeta spora nego se vrijednost predmeta spora određuje samo prema vrijednosti zahtjeva za isplatu.“ Dodatno tuženik ukazuje i na odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-566/2025-2, od dana 21. srpnja 2025., koji zauzima jednak stav glede pitanja određivanja vrijednosti predmeta spora u slučaju kada deklaratorni zahtjev ima poslužiti isključivo za ocjenu osnovanosti postavljenog zahtjeva.

3.2. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva. Tuženik opetovano ističe kako je bespredmetno utvrđivati eventualnu nepoštenost odnosno ništetnost predmetne ugovorne odredbe iz razloga što odredba o naknadi za obradu kredita kredita propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita, a koji je određen u postotku u odnosu na iznos danog kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom. Naime, sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacija temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje tuženik ukazuje na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZPP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Uzimajući u obzir sve relevantne činjenične elemente ovoga pojedinačnog postupka (letci i izvadci iz važećih odluka Banke, okolnosti pregovaranja s financijskim zastupnikom i sl.) kako je to navedeno u odgovoru na tužbu, jasno je kako je riječ o tome da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti odnosno izvesti iz cjelokupnog ugovora te kako tužitelju predmetne ugovorne odredbe nisu mogle ostati nejasne ili nerazumljive. Također, u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim

uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa). Dakle, zakonodavac niti je ograničavao mogućnost naplate naknade za obradu kredita, niti je to omogućavao pod određenim uvjetima niti je bio propisan određeni maksimalni iznos naknade koji se može naplatiti. Točnije, tek je Zakonom o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 75/2009) i njegovim izmjenama i dopunama iz 2013. godine ("Narodne novine", broj 143/2013) zakonodavac u čl. 1. i 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom "pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi" pa je tako 31. siječnja 2014. godine donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom bila u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Sve do stupanja na snagu navedenog zakonodavstva nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade za obradu kredita. Spomenuta odredba članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014) je glasila: „Članak 3. 1. Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Naposljetku, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju 5 stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.) S obzirom na navedeno, očito je kako se utvrđenja Suda EU u navedenim predmetima ne mogu primijeniti na ovaj pojedinačni postupak već bi jedino ispravno bilo primijeniti odluku Suda EU u predmetu C-621/17 koja činjenicama postupka i primjenjivom zakonodavstvu odgovara ovome pojedinačnom postupku. Slijedom svega navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

3.3. U konačnici, tuženik ostaje kod istaknutog prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer su naknade naplaćene 2007. i 2013. Istakao je da, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi citirana odredba bila nepoštena, na eventualni zahtjev tužitelja kojim bi zahtijevao isplatu naplaćene naknade ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Naime, niti jedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača, a ni neka druga pravomoćna presuda ne utvrđuje ništetnima ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita. Stoga, jasno je da nema ni tužbe koja bi prekinula tijekom zastarnog roka za ovu navodnu tražbinu tužitelja. Slijedom svega navedenog, a uzimajući u obzir da naknada između ostalog predstavlja naknadu tuženiku za prouzročene troškove obrade kredita, to tuženik ističe da se ne može smatrati da bi navedena odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da bi zbog toga bila ništetna, a sve i da naslovni sud iz bilo kojeg razloga zauzme takav stav, što se osporava u cijelosti, eventualno

potraživanje tužitelja bilo bi u zastari obzirom na značajan protek vremena od plaćanja naknade. b) Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 14. travnja 2007., tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Predmetna pravna shvaćanja VSRH u pogledu tijeka zastare moraju imati i utjecaja na druge pravne institute. Očito je da pravna shvaćanja Građanskog odjela VSRH odstupaju od općeg pravila obveznog prava, a to je da zastarni rok počinje teći idućeg dana nakon dana dospelosti, što je i bila dosadašnja praksa VSRH, jer dospijeće tražbine usmjerene na povrat onoga što je ispunjeno na ime ništetnosti ugovora dospijeva odmah, a prema općim pravilima zastara je izravno povezana s dospijećem obveze. Ovo osobito iz razloga što uslijed ništetnosti namjeravani pravni učinci nisu niti nastali pa kako nije niti nastao ugovorni odnos, pa je stoga ona strana koja je dala nešto drugoj ugovornoj strani, istog trenutka od davanja, ovlaštena zahtijevati povrat (ex tunc / učinci ništetnosti). Obzirom da, kao što je to kod zastare, postoje i drugi pravni instituti povezani s dospijećem, opravdano je ispitati ovaj stav VSRH i s aspekta tih drugih instituta, osobito vezano za početak tijeka zateznih kamata na povrat onoga što je dano na temelju ništetnih odredbi ugovora. Budući da je VSRH usvojio pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva počinje teći tek u trenutku pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost, isto vrijedi i za početak tijeka zatezne kamate na novčani iznos koji jedna strana mora vratiti drugoj kao posljedica ništetnosti. Naime, promjena jednog režima (početak tijeka zastare), dovodi i do promjene drugog režima (početak tijeka zateznih kamata), jer su oba ta režima izravno povezana s dospijećem obveze. Sukladno općim pravilima zatezne kamate se duguju kada dužnik zakasni s ispunjenjem novčane obveze, što bi prema ranijem stavu VSRH značilo da se zatezne kamate duguju od idućeg dana od dana plaćanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, jer je već idući dan vjerovnik zbog ex tunc učinaka ništetnosti mogao zahtijevati povrat neosnovano plaćenog. S druge strane, uzimajući u obzir novi stav VSRH, za zaključiti je da se restitucijski zahtjev finalizira pravomoćnošću sudske odluke kojom je utvrđena ili ustanovljena ništetnost (dakle, ta odluka ima konstitutivni karakter), a što dalje znači da finalizacija te tražbine (datum pravomoćnosti sudske odluke) ima značenje i njezinog dospijea, pa to izravno rješava i pitanje početka tijeka zatezne kamate u smislu da zatezna kamata počinje teći od idućeg dana od dana dospijea, tj. od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost. Svako drugo ili drugačije tumačenje od prethodno navedenog ne bi imalo smisla, jer bi otvaralo put zlouporabama subjektivnih prava vjerovnika, koji bi po vlastitom izboru, iako znaju za eventualnu ništetnost, mogli duže čekati da podnesu tužbe na utvrđenje ništetnosti, jer na taj način uopće ne riskiraju nastupanje zastare, s jedne strane, a imali bi pravo zahtijevati isplatu zatezne kamate od trenutka kada je došlo do plaćanja, odnosno od dana podnošenja zahtjeva s druge strane. Iz ranije citiranog rada dr. sc. Marka Baretića dipl. iur razvidno je da i ovo stajalište tuženika korespondira sa mišljenjima pravne teorije kada se navodi: „Pravno stajalište VSRH-a, nadalje, otvara pitanje početka tijeka zateznih kamata na ono što je dano temeljem ništetnog pravnog posla. Temeljem čl.29.st.1. ZOO-a, dužnik koji zakasni s ispunjenjem svoje novčane obveze duguje, pored glavnice, i zatezne kamate. Jasno je, stoga, da i ZOO veže početak tijeka zateznih kamata uz dospelost tražbine. No, u pogledu zateznih kamata na ono što je stečeno bez osnove ZOO predviđa posebno pravilo, pa je tako u čl. 1115.

ZOO-a propisano da zatezne kamate teku od stjecanja ako je stjecatelj bio nepošten odnosno od podnošenja zahtjeva ako je stjecatelj bio pošten.“ ... „Doduše 7 potrebno je naglasiti da odredba čl. 1115. ZOO-a počiva na premisi da tražbina povrata onoga što je dano bez osnove dospijeva trenutkom stjecanja, odnosno davanja. U tom smislu, ako je pravnim shvaćanjem Građanskog odjela VSRH-a iz siječnja 2020. ujedno implicirano da tražbina povrata onoga što je dano temeljem ništetnog ugovora dospijeva tek pravomoćnošću odluke kojom se utvrđuje ništetnost, tada bi, temeljem čl. 29. st. 1. ZOO-a trebalo zaključiti da i zatezne kamate na tu tražbinu započinju teći od trenutka pravomoćnosti te odluke. Naime, zatezne kamate ne mogu započeti teći prije negoli je tražbina dospjela.“ Stoga, ako sudska praksa, pa tako i VSRH čiji je cilj ujednačavanje prava, već zauzima stav i daje pravo vjerovniku da postavi zahtjev kasnije nego na što bi to imao pravo doslovnom primjenom zakonskih pravila, tada je logično da se odgađanje pravnih učinaka zastare za vjerovnika, jednako prenese i na odgađanje pravnih učinaka u smislu početka tijeka zatezne kamate za dužnika, i to stoga što obveza plaćanja zateznih kamata nastaje kao posljedica zakašnjenja dužnika s ispunjenjem novčane obveze. Slijedom navedenog, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi tužbeni zahtjev tužitelja usmjeren na utvrđenje ili ustanovljenje ništetnosti bio osnovan (a čemu se tuženik protivi), jedino bi bilo pravno osnovano tužitelju dosuditi isplatu glavnog potraživanja zajedno sa zateznim kamatama tekućim od pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost odnosno podredno od podnošenja tužbe u konkretnom predmetu.

4. Podneskom od 27. svibnja 2026. tužitelj je očitujući se na tuženikov odgovor na tužbu istakao da, u suštini u svome odgovoru na tužbu tuženik argumentira u prilog ne postojanja elemenata/razloga zbog čega bi ugovorna odredba ovdje predmetnog ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja kao potrošača i tuženika kao banke kreditora, koja se odredba odnosi na obvezu potrošača na plaćanje naknade za obradu kredita, bila ništetna. Pri tomu stajalištu tuženik upire da bi ista odredba jasna i razumljiva, te da ne bi postojala i dodatna obveza u vezi detaljnog navođenja svih vrsta usluga u odnosu na koje/zbog koji se ista naknada i naplaćuje na teret potrošača, zbog čega takva ugovorna odredba ne bi uzrokovala niži značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka. Ujedno, tuženik ističe i prigovor zastare. Tuženik međutim propušta uzeti u obzir, što je u tužbi već i naglašeno pozivanjem na pravna shvaćanja iskazana u Presudi Vrhovnog suda RH Rev 673/2023-2, da postoji utvrđeni i prihvaćeni pravni pristup (u smislu prihvaćenog pravnog shvaćanja Vrhovnog suda RH) prema kojem bi, u smislu pravilne primjene materijalnog prava, trebalo pristupiti ocjeni (ne)poštenosti ugovorne odredbe (potrošačkog ugovora), uvažavajući odredbe Zakona o zaštiti potrošača, odnosno kako treba analizirati postojanje svih razloga/elemenata propisanih istim propisom, koji odredbu potrošačkog ugovora o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo čine nepoštenom, a time i ništetnom. U Presudi Vrhovnog suda RH posl. broja Rev Rev-1172/2024-2 od 7. listopada 2025. godine ta su pravna shvaćanja primijenjena u konkretnom slučaju, koji u svim bitnim sastojcima i okolnostima koje su postojale pri sklapanju predmetnog ugovora, odnosno naplati naknade za obradu predmetnog kredita, odgovara i ovdje predmetnom slučaju; Pa tako Vrhovni sud u Presudi Rev-1172/2024-2 od 7. listopada 2025. godine navodi: Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i

razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega, a što znači, da je tužitelj trebao biti informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade ali nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade. Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere) treba se ocijeniti je li banka uzela u obzir i zakonite interese potrošača, okolnosti da se radilo o tipskom ugovoru, da se o spornoj odredbi nije ni moglo pregovarati, a što će potvrditi iskaz tužitelja, pa se može zaključiti da banka o tim zakonitim interesima potrošača nije vodila računa. Kod pitanja uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom da li bi neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava. U konkretnom slučaju, ugovor je pripremio tuženik, dok je tužitelj na unaprijed postavljene uvjete po tuženiku morao pristati da bi bio u mogućnosti ishoditi kredit. Na temelju svih tih utvrđenja, a prethodno koja je utvrdio i Vrhovni sud Republike Hrvatske temeljem tih utvrđenja tužitelj zaključuje da imajući u vidu sve prethodno navedeno tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da on kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

4.1. Tužitelj otklanja tuženikov prigovor zastare pozivajući se na pravno shvaćanje Građanskog odjela VSRH br. Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., koje shvaćanje utvrđuje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.“ Ujedno se upućuje pozornost da je ovo pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH dobilo potvrdu u presudi Suda Europske unije u predmetu C-485/19. (Profi Credit Slovakia) od 22. travnja 2021. Tužitelj ističe kako njegov tužbeni zahtjev sadrži i deklaratorni zahtjev s očiglednim pravnim interesom ponajprije utvrditi ništetnost predmetne odredbe ugovora o kreditu zaključenog između ugovornih strana, jer je takvo utvrđenje pravni temelj za odluku daljnjem o restitucijskom zahtjevu tužitelja, te se prije takvog pravomoćnog utvrđenja ne može govoriti o tijeku zastarnog roka za takav zahtjev.

5. Naime, predmet spora između parničnih stranaka je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbi čl. 2. i čl. 23. st. 1. točka C Ugovora o namjenskom kreditu broj: 3208337849, kreditna partija: 7103486478, od 29.01.2007., a koji su zaključili kreditor Zagrebačka banka d.d. i korisnik kredita Ivan Kocijan, a koja odredba u članku 2. (kamate i naknade), stavku 6. glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora" , a čl. 23. glasi; "Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora odnosno općim uvjetima poslovanja kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate" i restitucijski zahtjevi za isplatom 208,76 EUR, koji predstavlja protuvrijednost iznosa od 1572,91 HRK, sukladno fiksnom tečaju konverzije 1,00 EUR = 7,53450 HRK sa zateznom kamatom od prvog dana poslije naplaćene naknade(naknada naplaćena

06.02.2007.) za obradu kredita i iznosa od 35,25 EUR , koji predstavlja protuvrijednost iznosa od 265,61 HRK , sukladno fiksnom tečaju konverzije 1,00 EUR=7,53450 HRK po osnovi naknade za prijevremenu otplatu kredita, sa zateznom kamatom od prvog dana poslije naplaćene naknade(naknada naplaćena 14.05.2013.) , zajedno s troškom parničnog postupka, a na koji tužitelj potražuje zateznu kamatu od donošenja presude pa do isplate.

6. Na pripremnom ročištu održanom 2. rujna 2026. između stranaka nije bilo moguće sklopiti sudsku nagodbu pa je sukladno odredbi članka 292.a Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje u tekstu: ZPP), sud po okončanju pripremnog ročišta rješenjem zaključio prethodni postupak i na istom ročištu održao i zaključio glavnu raspravu jer je ocijenio da je to moguće, s obzirom na okolnosti slučaja. Sud je prije svega , a zbog nepravilno označene vrijednosti predmeta spora u tužbi, vrijednost predmeta spora označio iznosom od 244,01 EUR, prihvaćajući u cijelosti obrazloženje tuženika koji je prigovor istakao i argumentirano obrazložio da, kako je u slučaju postavljanja deklaratornog i kondemnatornog tužbenog zahtjeva mjerodavna za određivanje vrijednosti predmeta spora visina kondemnatornog tužbenog zahtjeva, a o čemu se izjasnio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu posl. br. Revr-475/2008, kao i županijski sudovi u brojnim odlukama.

6.1. Sud je prihvatio na pripremnom ročištu, zaključujući prethodni postupak, da će na glavnoj raspravi vršiti uvid u Ugovor o namjenskom kreditu br. 3208337849, kreditna partija 7103486478 koji su 29.siječnja 2007. zaključili Kreditor Zagrebačka banka d. d. i korisnik kredita Ivan Kocijan iz Požege, Franje Cirakija 5 (u daljnjem tekstu: Ugovor), a koji je potvrđen kod Javnog bilježnika Nike Bagarića 31.01.2007. pod OU-59/07, izvršiti u novčani izračun tuženika(str. 45 spisa)i u svrhu dokazivanja da će biti saslušan tužitelj Ivan Kocijan.

6.2. Nespornim je na ročištu učinjeno da je za obradu kreditnog zahtjeva tužitelju tuženik naplatio naknadu 6. veljače 2007. 1572,91 HRK , a naknadu za prijevremenu otplatu kredita iznos od 265,61 HRK (potvrda tuženika na stranici 45 spisa), a koji iznosi prema konverzijskom tečaju 1,00 EUR = 7,53450 HRK predstavljaju kunsku protuvrijednost iznosa od 208,76 EUR i 35,25 EUR.

6.3. Sporno je između stranaka jesu li naprijed navedene odredba Ugovora o namjenskom kreditu od 29. siječnja 2007. ništetne, a ako jesu li tužiteljevi restitucijski zahtjevi za isplatom iznosa od 208,76 EUR sa zateznom kamatom od 07.02.2007. i 35,25 EUR sa zateznom kamatom od 15.05.2013. osnovani , tj. sa zateznom kamatom od dana prvog dana poslije naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva i prijevremene otplate, te je li osnovan tužiteljev zahtjev za isplatom troška parničnog postupka, a ako je, u kojem iznosu tuženik tužitelju treba isplatiti trošak parničnog postupka i da li sa zateznom kamatom.

6.4. Sud je na glavnoj raspravi izvršio uvid u citirani Ugovor o namjenskom kreditu od 29. siječnja 2007. broj ugovora: 3208337849, potvrđen kod javnog bilježnika Nike Bagarića u predmetu OU-59/07 od 31. siječnja 2007., a koji su sklopili kreditor Zagrebačka banka d.d. i korisnik kredita Ivan Kocijan te je u svrhu dokazivanja saslušao tužitelja Ivana Kocijana i nakon toga savjesnom analizom iskaza tužitelja,

uz pravilnu primjenu odredaba materijalnog prava utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

7. Saslušan u svrhu dokazivanja, tužitelj Ivan Kocijan je istakao da je odlučio realizirati kredit upravo u Zagrebačkoj banci d.d., radi toga što je imao otvoreni tekući račun u toj banci, a novčani iznosi koji je htio realizirati, bio mu je nužan za obnovu jedne zgrade koja je bila u njegovu vlasništvu 2007. Istakao je da ga je službena osoba u Poslovnici tuženika u Požegi ljubazno primila, nije joj znao osobno ime, a zatim da mu je određeno istakla da je njegov zahtjev za realizaciju kredita prihvaćen i da će kreditor – tuženik njemu odobriti iznos kredita u iznosu od 23.000,00 CHF u protuvrijednosti kuna, na rok otplate od 13 godina. Naglasio je kako mu je mjesečna otplatna rata odgovarala i po pozivu službene osobe banke, potpisao je nekoliko službenih papira i citirani Ugovor. Letimično je pročitao dio Ugovora, u kojem je naznačen odobreni iznos kredita i rok otplate te visina mjesečne otplatne rate dok druge odredbe Ugovora nije čitao, jer mu je službena osoba u banci rekla da banka sastavlja i drugim korisnicima kredita takav Ugovor. Tužitelj je istakao da je on naknadno izvršio obračun odobrenog mu kredita i da je utvrdio da mu nije doznačen onaj novčani iznos koji je rezultat obračuna strane valute u HRK, a kada je službenu osobu o tome upitao (u čemu je problem zbog razlike) tada mu je službena osoba rekla da je njemu umanjen ukupan iznos odobrenog kredita za neke troškove banke. Također je naglasio kako njemu nitko prilikom dolaska u banku radi raspitivanja o odobrenju kredita nije rekao da će mu biti umanjen iznos kredita za neke troškove i u tom pravcu mu ništa nije obrazlagano. Kako je u jednom momentu rata kredita enormno rasla, on i njegova obitelj su došli u vrlo nezavidnu materijalnu situaciju i na nagovor njegove supruge otišao je u Poslovnicu Alpe-Adria-Bank d.d. u Požegi, iznio im svoj problem oko vraćanja kredita banci – tuženiku, a s bankom Alpe-Adria-Bank d.d. je i zaključio Ugovor o kreditu, tako da je realizirao određeni novčani iznos u toj banci i odobrenim kreditom prijevremeno otplatio kredit kod tuženika. Naglasio je kako je imao puno povjerenje u banku u kojoj je imao tekući račun i na taj tekući račun mu je redovito doznavačavana plaća koju je primao u Hrvatskim željeznicama d.d. Tužitelj nikada nije bio vlasnik trgovačkog društva ili vlasnik nekog obrta.

8. U vrijeme zaključenja navedenog Ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03 - dalje u tekstu: ZZP/03) a odredbom članka 81. stavak 1. propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca.

9. Dakle, poklanjajući vjeru iskazu tužitelja da se o navedenoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovaralo to još uvijek ne znači da bi navedena ugovorna odredba bila suprotna načelu savjesnosti i poštenja i izazvala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Međutim, imajući u vidu da je tužitelju bilo prijeko potreban novčani iznos za adaptaciju građevine, da je tužitelj komitent tuženika i prije negoli je realiziran kredit 2007., da službena osoba banke nije s tužiteljem pojedinačno pregovarala, a da je navedena ugovorna odredba (članak 2.) unaprijed bila formulirana od strane banke i da tužitelj kao potrošač nije

mogao na istu utjecati, bez obzira što je bila jasna i uočljiva, takva ugovorna odredba je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, bez obzira o visini iznosa naknade. Također je sud imao u vidu činjenicu da bi tužitelj neprihvatanjem ove ugovorne odredbe bio ograničena u realizaciji navedenog iznosa kredita koji mu je bio nužan za adaptaciju građevine.

10. Zbog ovih razloga sud u smislu odredbe članka 87. stavak 1. ZZP/03 utvrđuje da je doista nepoštena ugovorna odredba o ulaznoj naknadi i ništava odredba navedenog Ugovora, a slijedom čega sukladno odredbi članka 323. ZOO/05, sud zaključuje da je tuženik dužan vratiti tužitelju novčani iznos koji je primio po osnovi dijela ništetne odredbe rečenog Ugovora i to sa zateznom kamatom od prvog sljedećeg dana kada je ova naknada tužitelju naplaćena pa sve do isplate. Prihvatljivo je tumačenje tužitelja da tužitelju kao korisniku kredita nisu od strane službene osobe bile prezentirane činjenice o tome koje bi to troškove on imao u vezi obrade kreditnog zahtjeva, niti mu je pojašnjeno zašto je iznos ulazne naknade u korelaciji s iznosom kredita koji on traži. Nitko tužitelju u banci nije objasnio po kojem tečaju će se naknada obračunavati, a pravilno tužitelj ocjenjuje da sama činjenica da je trošak ulazne naknade određen u postotku od odobrenog iznosa kredita, treba značiti da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i veći iznos ulazne naknade pa tužitelj pravilno zaključuje da su troškovi ulazne naknade nerazmjerni njihovoj stvarnoj visini. U tom pravcu je zauzeo stajalište Vrhovni sud Republike Hrvatske i to na sastanku predsjednika Građanskih odjela Županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 5. studenog 2020., broj Su-IV-308/2020. Naime, najviši sud Republike Hrvatske je tada zaključio da ugovorna odredba u kojoj stoji da banka ima pravo naknade iz odredbe članka 49. Zakona o zaštiti potrošača, može biti utvrđena ništetnom ako se o istoj nije pojedinačno pregovaralo. Utvrđujući da je tužitelj s tuženikom potpisao tipski Ugovor, a kojeg je prethodno pripremio tuženik i tuženik tužitelju nije omogućio da o pojedinim odredbama Ugovora pregovara, prouzročena je značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača pa je iz tih razloga sud utvrdio da je odredba o ulaznoj naknadi nepoštena, a time i ništetna.

11. Odredbom članka 1024. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZOO/05) propisano je:

- (1) Korisnik kredita može odustati od Ugovora prije nego što je počeo koristiti kredit.
- (2) Korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku.
- (3) U oba slučaja korisnik kredita dužan je naknaditi štetu ako ju je davalac kredita pretrpio.
- (4) U slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamatu za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada je po Ugovoru trebalo da kredit bude vraćen.

11.1. Dakle, ova zakonska odredba koju u odnosu na prijevremenu otplatu kredita treba primijeniti u ovom sporu, ima moć prisilne zakonske odredbe i onda je svaka ugovorna odredba suprotna ovoj zakonskoj odredbi ništetna.

11.2. Dakle, bankama je prema ovoj zakonskoj odredbi zabranjeno kod prijevremene otplate kredita uračunavati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po Ugovoru korisnik kredita trebao vratiti. Tuženik bi imao pravo na naknadu samo stvarno pretrpljene štete odnosno onih troškova koji bi mu kao vjerovniku nastali prijevremenom otplatom kredita (samo objektivno nastali troškovi), ali ta naknada zbog kogentne zakonske odredbe ne bi smjela odnositi se na naknadu štete zbog izgubljenog djela iznosa kamate (nerealizirane kamate) koju je tuženik trebao dobiti da nije bilo prijevremene isplate.

11.3. Sud u cijelosti prihvaća stav tužitelja da je tuženik sam u Ugovor sebi dao ovlaštenje, a bez sudjelovanja tužitelja da odluči o visini izlazne naknade i kako iz iskaza tužitelja, a kojem sud poklanja vjeru u cijelosti jer je uvjerljiv i istinit, utvrđuje da mu se od strane banke nije omogućilo pojedinačno pregovaranje, sama činjenica da se nije pojedinačno pregovaralo utjecala je na pravni položaj tužitelja tako da je stvorila značajnu neravnotežu na njegovu štetu. U pravu je tužitelj kada zaključuje da iz samog Ugovora nije jasno o kojim se uvjetima kreditora radi kada kreditor izvršenje prijevremene otplate kredita vezuje za odobrenje i jednostrano određene uvjete kreditora. Naime, iako je ugovornom odredbom ugovoreno da se na sve ono što nije izričito navedeno u Ugovoru primjenjuje opći akt kreditora, osnovni preduvjet primjene tih općih akata, a koji u smislu odredbe članka 295. ZOO/05 predstavljaju Opće uvjete Ugovora, je taj da su isti poznati suugovaratelji njihova sastavljača (članak 295. stavak 5. ZOO/05). Međutim, tuženik tužitelju nikada nije predočio svoje interne akte i Tarifu iz kojih bi tužitelj mogao utvrditi parametre za obračun naknade kod prijevremene otplate kredita. Pravilno tužitelj ocjenjuje da je postupanje tuženika bilo suprotno načelu savjesnosti i poštenja jer tuženik prilikom zasnivanja ugovornog odnosa nije uvažio interese tužitelja, a vodeći se smislom i svrhom obvezno-pravnog odnosa. Ugovaranjem spornih odredbi Ugovora o kreditu, tj. odredbi o naknadi za obradu kredita i naknadi za prijevremenu otplatu kredita, tuženik je uzrokovao značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača, a svojstvo tužitelja kao potrošača sud je utvrdio iz iskaza tužitelja koji je određeno istakao da nije bio vlasnik obrta, nije imao udjele u trgovačkim društvima u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom sklapanja navedenog Ugovora nastupio je kao fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a radi čega je tužitelj dokazao da je u smislu članka 3. točka 1. ZZP/03 bio potrošač.

12. Treba istaći da je tužitelj dokazao da je tuženik povrijedio njegova prava i interese kao potrošača u navedenom Ugovoru o kreditu, upravo zbog toga što je koristio nepoštene ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Utvrđene nepoštene i ništetne ugovorne odredbe rezultiraju tako da je tuženik odgovoran za ugovaranje takvih odredbi, tj. nametnuo ih je tužitelju kao potrošaču bez mogućnosti pregovaranja i onda je u obvezi sukladno odredbi članka 1115. ZOO/05 tužitelju isplatiti na nesporno utvrđene novčane iznose zateznu kamatu od prvog dana poslije plaćanja iznosa od 1.572,91 HRK (208,76 EUR) i iznosa od 265,61 HRK (35,25 EUR), a upravo iz izvješća tuženika danih kada su tužitelju ustegnuti ovi iznosi su bili 6. veljače 2007. i 14. svibnja 2013.

13. Dakle, u smislu odredbe članka 1111. ZOO/05 tuženik neosnovano stekao navedene novčane iznose i kako je tuženik nepošten stjecatelj tada u smislu odredbe

članka 1115. ZOO/05 treba platiti i zateznu kamatu od prvog dana poslije stjecanja navedenih novčanih iznosa, a što znači da je tuženik tužitelju u obvezi isplatiti 208,76 EUR sa zateznom kamatom koja je definirana Uredbom o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj: 153/04) i člankom 29. stavak 2. ZOO/05, počev od 7. veljače 2007., pa do isplate, a iznos od 35,25 EUR sa zateznom kamatom počev od 15. svibnja 2015. pa do isplate.

14. Prigovor zastare potraživanja koji je istakao tuženik nije osnovan.

15. Naime, tuženik pravno ocjenjuje da niti jedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača a niti neka druga pravomoćna presuda ne utvrđuje ništetnima ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita i da onda nema ni tužbe koja bi prekinula tijek zastarnog roka za ovu navodnu tražbinu, a sve kada bi ovaj sud iz bilo kojeg razloga zauzeo stav da je navedena odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da bi zbog toga bila ništetna, što tuženik osporava u cijelosti, opet bi potraživanje tužitelja, tvrdi tuženik bilo u zastari obzirom na značajan protek vremena od plaćanja naknade.

15.1. Ovaj sud zaključuje da potraživanje po osnovi plaćene tzv. ulazne i izlazne naknade nije zastarjelo jer zastara počinje teći tek od pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ništetnost djela ugovorne odredbe navedenog Ugovora. Upravo je u ovoj presudi utvrđena ništetnost djela Ugovora o ulaznoj i izlaznoj naknadi (članak 2. i članak 23. stavak 1. točka C) i onda zastarni rok od 5 godina nije protekao. Treba istaći da i prema pravnom shvaćanju građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetom na sjednici od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF zauzetom na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022., u odnosu na potraživanje tužiteljice s osnove ništetne valutne klauzule zastara je u smislu članka 241. ZOO/05 prekinuta podnošenjem tužbe u postupku kolektivne zaštite potrošača s time da je zastarni rok u odnosu na to potraživanje po toj osnovi počeo ponovno teći od dana pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., dok zastara potraživanja s osnove ništetne odredbe o tzv. ulaznoj i izlaznoj naknadi počinje teći tek pravomoćnošću presude donesene u ovom postupku kojom je utvrđena ništetnost te odredbe. Kako je ništetnost navedenih odredbi vezano za tzv. ulaznu i izlaznu naknadu utvrđena tek u ovom postupku tada potraživanje tužitelja nije zastarjelo.

16. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a jer je tužitelj u cijelosti uspio s tužbenim zahtjevom, a kako ga je zastupao opunomoćenik – odvjetnik tada je u smislu odredbe članka 155. stavak 2. ZPP-a u ovom sporu sud u pogledu troškova primijenio Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 – dalje OT) i odmjerio tužitelju troškove prema toj Tarifi, a vodeći se stavkom 1. ove odredbe koja propisuje da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

17. Odvjetnik je kao opunomoćenik tužitelja tužitelju sastavio zahtjev za dostavu dokumentacije od 13. studenog 2025. koja je tužitelju potrebna za utvrđivanje prava i visine novčanog zahtjeva u vezi s navedenim Ugovorom o namjenskom kreditu

(stranice 41-42 spisa) i tuženik je na zahtjev tužitelja odgovorio opunomoćeniku dopisom od 26. studenog 2025., koji je opunomoćenik zaprimio 1. prosinca 2025. Međutim, kako je tuženik opunomoćeniku tužitelja dostavio zahtijevane podatke ali se nije izjasnio o mogućnosti mirnog rješenja spora, a imajući u vidu dostavljene obavijesti o datumima i iznosima obrade kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu konačnu otplatu, tada je opravdano tužitelj postupio kada je putem opunomoćenika podnio tužbu 7. svibnja 2026.

17.1. Za sastav prijedloga od 13. studenog 2025. opunomoćenik tužitelja ima pravo zahtijevati nagradu temeljem Tbr. 37. točka 2. OT, a jer je sastavljeni prijedlog tipizirani prijedlog dostavljen tuženiku da ispuni neku obvezu ili činidbu pa za sastav toga prijedloga opunomoćenik – odvjetnik ima pravo zahtijevati nagradu od 10 bodova. Za sastav tužbe sud je priznao odvjetniku, kao i za sastav obrazloženog podneska od 15. srpnja 2026. u kojem je tužitelj iznio očitovanje na tuženikov odgovor na tužbu, po 25 bodova (Tbr. 7. točka 1. i Tbr. 8. točka 1. OT). Opunomoćenik tužitelja je nazočio pripremnom ročištu i ujedno ročištu za glavnu raspravu na dan 2. rujna 2026. pa mu je priznata nagrada od 25 bodova temeljem Tbr. 9. točka 1. OT. Zamjenik opunomoćenika tužitelja, odvjetnica Mirna Ryvola je nazočila ročištu za donošenje, objavu i uručenje pisanog sastava presude pa za nazočnost tom ročištu od 18. rujna 2026. opunomoćeniku tužitelja pripada nagrada od 12,50 bodova ili 25,00 EUR. Dakle, opravdani su troškovi koje tužitelj zahtijeva zbog zastupanja putem opunomoćenika, a prema utvrđenoj vrijednosti predmeta spora, u iznosu od 195,00 EUR jer je vrijednost boda 2,00 EUR (Tbr. 54 OT). Osnovica za obračun PDV-a po stopi od 25 % (Tbr. 46. OT) je 195,00 EUR, PDV iznosi 48,75 EUR pa je ukupan izdatak tužitelja radi zastupanja po opunomoćeniku – odvjetniku 243,75 EUR.

17.2. Tužitelj je obveznik plaćanja sudskih pristojbi i kako je opunomoćenik - odvjetnik koristeći privilegij propisan odredbom članka 7. stavak 1. Zakon o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18, 51/23 – dalje u tekstu: ZSP/18), sudsku pristojbu na tužbu platio u iznosu od 26,54 EUR, ali na pogrešnu osnovicu utvrđene vrijednosti predmeta spora (1.571,24 EUR), ovaj novčani iznos po osnovi plaćene pristojbe na tužbu sud nije priznao tužitelju jer je uz pravilnu primjenu odredbe članka 40. stavak 3. ZPP-a sud vrijednost predmeta spora utvrdio iznosom od 244,01 EUR i onda je uz pravilnu primjenu rečenog Zakona (ZSP/18) i pravilnu primjenu Tarife sudskih pristojbi koja je bila na snazi u vrijeme podnošenja tužbe na dan 7. svibnja 2026. ("Narodne novine" broj: 37/23), tužitelju valjalo priznati za plaćenu sudsku pristojbu 6,64 EUR jer je prema Tbr. 7. stavak 1. ove Tarife sudska pristojba za tužbu 13,27 EUR. Tužitelj ima

obvezu platiti sudsku pristojbu za donesenu presudu u iznosu od 30,00 EUR (Uredba o Tarifi sudskih pristojbi – stupila na snagu 1. lipnja 2026., a objavljena u Narodnim novinama broj: 50/26), pa kada se zbroji izdatak tužitelja za zastupanje po opunomoćeniku – odvjetniku u iznosu od 243,75 EUR i izdatak za plaćanje sudskih pristojbi u iznosu od 36,64 EUR, dobije se ukupan izdatak koji tužitelju osnovano pripada kao trošak parničnog postupka u iznosu od 280,39 EUR i taj novčani iznos mu je dosuđen sa zateznom kamatom od donošenja ove presude pa sve do isplate, a jer je tužitelj zahtijevao zateznu kamatu na trošak parničnog postupka sukladno odredbi članka 151. stavak 3. ZPP-a.

17.3. Preostali novčani iznos od 239,91 EUR po osnovi troška parničnog postupka sud tužitelju nije priznao jer tužitelju ne pripada izdatak koji je navodno imao plaćajući nagradu odvjetniku temeljem Tbr. 35. OT, za sastav navedenog dopisa umjesto 100,00 EUR pripada mu 20,00 EUR, po osnovi izdatka za plaćanje PDV-a isti iznosi 48,75 EUR, a ne 93,75 EUR te i pristojba na tužbu ne iznosi 26,55 EUR već 6,64 EUR. Zbog tih razloga je u preostalom dijelu zahtijevani trošak sa zateznom kamatom, odbijen.

18. Zbog iznesenih razloga odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 18. rujna 2026.

Sudac:
Ljubomir Mirković

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Podnosi se ovome sudu pismeno u roku od 15 dana od dana primitka presude. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Odvjetnik Domagoj Jugoviću, Trg kralja Tomislava 15, 35400 Nova Gradiška
2. OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Lopašićeva 6, 10000 Zagreb

Broj zapisa: **9-3088d-4c098**

Kontrolni broj: **0cf76-fd047-ced45**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.